

Κίμων Ρηγόπουλος

Κάθε ποδοσφαιρική Κυριακή χιλιάδες ανέργων ανθρώπων προβάλλουν ως παράσημά τους τις συμφέρουσες πωλήσεις της κάθε προεδράρας τους. Χιλιάδες λοβοτομημένων οπαδών διαγωνίζονται στο παίγνιο: ποιος τον έχει πιο μεγάλο τον...πρόεδρο.

Του συλλόγου μου η σημαία έχει χρώμα κόκκινο. Κόκκινο και άσπρο για να είμαι απολύτως ακριβής. Έμαθα κυριολεκτικά ανάγνωση από το **ΦΩΣ των σπορ** πολύ πριν διαβώ το κατώφλι του δημοτικού σχολείου. Ο κυρ-Μιχάλης, ο περιπτεράς που με προμήθευε καθημερινά μ' αυτό το άγιο ΦΩΣ, με αντιμετώπιζε περίπου σαν βλαμμένο: κάθε πρωί, μα κάθε πρωί ρε Κιμωνάκο!

Ο Σταμάτης ήταν ο άνθρωπος που με «στρατολόγησε» στον Ολυμπιακό και που με όρκισε να μην αλλάξω ποτέ ομάδα. Τοις κείνου ρήμασι πειθόμενος δεν μετακινήθηκα σπιθαμή από τον πρώτο μου έρωτα. Μπορεί να μεσολάβησαν από τότε τεκτονικές κοινωνικές αλλαγές και κοσμογονικές μετατοπίσεις αλλά εγώ εκεί, αμετακίνητος σαν στήλη άλατος. Έβλεπα κάποιους συμμαθητές μου να αλλαξοπιστούν αντί πινακίου φακής ή επειδή το ρεύμα της εποχής σε Πολύγωνο και Γκύζη «έδειχνε» πράσινο και τρελαινόμουνα με αυτή την αβάσταχτη ελαφρότητα. Η οπαδική στράτευση ήταν και παραμένει ένας αδιαπραγμάτευτος λόγος και κώδικας τιμής, δεν είναι κάποιο επιπόλαιο γκομενιλίκι χωρίς χρέωση.

Once upon a time ή μια φορά κι έναν καιρό το θέμα για κάθε οπαδό δεν ήταν μόνο οι νίκες της ομάδας του, αλλά και η ηθική υπεροχή της. Ένας συνδυασμός, ας πούμε, Γιώργου Σιδέρη και Γιώργου Θαλάσση, του μικρού ήρωα. Ο κανονιέρης που ξεσκίζει τα δίχτυα των αντιπάλων είναι το ίδιο και το αυτό πρόσωπο με το ηρωικό παιδί που κατατροπώνει τον πάνοπλο κατακτητή. Στην περίπτωση μου, όπως και πολλών ομοϊδεατών μου, συνέβαινε να κολλάει το ιδρωμένο φανελάκι του δαφνοστεφανωμένου εφήβου στη σάρκα της κοσμοθεωρίας μας. Ή, αλλιώς, το ξυπόλητο τάγμα των μειοψηφικών και ηττημένων έβρισκε πάντα τρόπο να διεισδύει στις γραμμές του εχθρού και να του επιφέρει καίρια πλήγματα. Δεν είχαμε ανάγκη την εργολαβία του χουντικού Γουέμπλεϊ εμείς. Εμείς είχαμε τον Νικόλα τον

Γιούτσο που αιωνίως «έμπαινε και γοήτευε», είχαμε τον Γιωργάκη τον Δεληκάρη που υποχρέωνε σε απεγνωσμένα ζειμπέκικα τα αντίπαλα μπακ, είχαμε και τον δαφνοστεφανωμένο με το κούτελό του καθαρό. Είχαμε...και τι δεν είχαμε!

Πενήντα χρόνια μετά δεν ζούμε το τέλος της ιστορίας, αλλά το τέλος μιας μυθοπλασίας που χάσκει. Και μαζί με αυτήν τρέμουν και τα θεμέλια του ναού που έχτισαν πιστοί με τον οβολό της ψυχής τους. Το ρήγμα προκαλεί δέος, συνασθενείς μου και αρρωστάκια των απέναντι ομάδων. Ανοίξτε όλα τα αθλητικά έντυπα και όλες τις «αδέσμευτες» ή οπαδικές ιστοσελίδες. Από φορείς μιας «καθαρότητας» πραγματικής ή νομιζόμενης, οι οπαδοί, στην πλειοψηφία τους, έχουν μετατραπεί σε πυρομαχικά αυτών που διαφεντεύουν τις τύχες των ομάδων τους. Ο «πληβειακός κυνισμός», τα κυριακάτικα ρούχα της αλλοτρίωσης δηλαδή, χτυπάει κόκκινο. Χιλιάδες ανέργων ανθρώπων προβάλλουν ως παράσημά τους τις συμφέρουσες πωλήσεις της κάθε προεδράρας τους. Χιλιάδες λοβοτομημένων οπαδών διαγωνίζονται στο παίγνιο: ποιος τον έχει πιο μεγάλο τον...πρόεδρο. Το καθαυτό παιχνίδι γίνεται το ασφαλές όχημα εκπόρνευσης και εκμηδένισης των ευαγών υλικών κάθε μυθοπλασίας.

Οι οπαδοί π.χ. της ομάδας μου καλούνται να μαυρίσουν τον ΣΥΡΙΖΑ, και πολλοί απ' αυτούς θα το κάνουν, όχι για την πολιτική προστυχιά του αλλά γιατί είναι σε πόλεμο με τον πρόεδρο - όπου πρόεδρος η ομάδα, όπου ομάδα εγώ και όπερ έδει δείξει.

Οι οπαδοί του ΠΑΟΚ και της ΑΕΚ βολεύονται με την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων διότι έχουν προέδρους που νταλαβερίζονται με την κυβέρνηση.

Οι οπαδοί του Παναθηναϊκού σημαιοστολίζουν τη ματαιωμένη δίψα τους για τίτλους με τα ρετάλια μιας ευκαιριακής καθαρότητας, που είναι έτοιμοι να την υποστείουν αν κάποιος ερχόμενος πρόεδρος τα ...ρίξει επιτέλους και βγουν απ' την αφάνεια βρώμικοι μεν τιτλούχοι δε.

Οι «υπερήφανοι» οπαδικοί λαοί αρνούνται να γίνουν λαός με ταξικό και απελευθερωτικό πρόσημο. Έχουν μετατραπεί σε αμοιβαία κεφάλαια των προέδρων τους και φαντασιώνονται ότι είναι επενδυτές και μεριδιούχοι.

Η έκβαση του παιχνιδιού μέσα σ' αυτό το γήπεδο είναι προκαθορισμένη. Όταν η μπάλα κολλάει στη λάσπη, το στήσιμο γίνεται εύκολη υπόθεση. Ας αλλάξουμε γήπεδο λοιπόν. Ας μεταφέρουμε τον αγωνιστικό χώρο στην Πανεπιστημίου, στην Σταδίου, στο Σύνταγμα, στην Εγνατία, στην Αριστοτέλους. Στο δρόμο μιας λυτρωτικής ανατροπής θα αποδειχτεί ή θα

διαψευστεί το αν εκείνη η παιδική ανάγκη για μυθοπλασία περιέχει ακόμα την άρνηση της βρομιάς.

Πηγή: **ΠΡΙΝ**